

IRENA PODZIMKOVÁ (rozená HORNOVÁ)

PŘÍBĚH ŽENY S ČISTÝM SVĚDOMÍM

Scénář k rozhlasové reportáži – Irena Podzimková (rozená Hornová)

Zpracovaly: Kateřina Bakulová, Stella Graumannová, Kateřina Rutová, Tereza Šedivá,

ZŠ Glowackého, Praha 8

Paní Irena Podzimková se narodila v roce 1933 v Praze 8 – Čimicích, kde žije dodnes. Její nejstarší vzpomínky jsou na dobu 2. světové války, kdy zažila velký hlad. Její tatínek jezdil pro jídlo k příbuzným do Polabí.

„V Praze na nádraží, kam třeba dojížděl na Masarykovo nádraží dneska, tak tam už stáli Němci, němečtí vojáci a pokud někoho chytli s kufrem a našli tam jídlo, tak z toho byl koncentrák a smrt.“

Válka – to byl nejen hlad, ale i strach z bombardování a hlavně strach o maminku v době atentátu na Heydricha.

„Ten atentát, na to si pamatuju, protože maminka zrovna byla v Libni a jela s tou čtrnáctkou z Libně, když se ten atentát stal.“

„No ona měla šílený strach, aby to neřekli - protože ona všude řekla, že byla v tý tramvaji – aby to na ní nikdo neřek’. No a nikdo to neřek’, takže ji nikam nevolali, takže to jako docela dobře dopadlo.“

V květnu 1945 vítala paní Irena ruské vojáky a radovala se z konce války. Brzy však u tety v Jablonci nad Nisou zažila události, s kterými se vyrovnávala velmi dlouho. Teprve když se prezident Havel omluvil za odsun Němců, pochopila, že to vždy cítila správně.

„Ty Němci nechtěli do odsunu, byli to staří lidi. A oni říkali: Proč šli do odsunu? Že to byli všechno antifašisti. Kdežto fašisty tam nechávali...“

„A tam stála asi pětiletá holčička předškolního věku a měla v létě na sobě tmavomodrej kabátek teplej, takovej, dvouřadový knoflíčky. No a přišla k ní Češka a ten kabátek jí sundala. Takže prostě lidi jsou stejný. Ať to jsou Němci nebo Češi, prostě vždycky záleží na povaze a na charakteru toho člověka.“

Po válce musela paní Podzimková nastoupit do práce. Díky svým schopnostem se ve dvaceti letech vypracovala na vedoucí sekretariátu na ministerstvu vnitřního obchodu. Za tři roky ji ale odtud vyhodili. Kvůli budoucímu manželovi, se kterým chodila hrát volejbal.

„Přišlo na mne udání, s kým se jako stýkám. Takže si mě předvolali, tenhleten ředitel, a kdo to je. A já jsem jako odmítla říct to jméno, protože jsem si říkala, že to je moje věc.“

„Nechali si udělat výpis z trestního rejstříku, to mohli, že jo, kádrový oddělení to mohlo. No a znovu mě předvolali, to už jich tam byla celá suita, a říkali mně, že - s velkým jako takovým potěšením –

abych věděla, s kým se stýkám, že ten byl odsouzen podle toho paragrafu, a že kdyby to byl ten a ten odstavec vedle, tak že visel a kdesi cosi. A já na všechno říkala: Mě to nezajímá. Mě to nezajímá.“

„Já jsem s ním asi začala chodit kvůli tomu, že mě ho takhle docela vnutili. Ale jemu jsem to neřekla, že vlastně kvůli němu jsem byla vyhozená z tohohle místa. On to nevěděl.“

Přesto se za pana Podzimka v roce 1957 vdala. Manželova minulost ji ale dostihla znovu. Po politických prověrkách v roce 1958 už nesměla pracovat ani v Praze.

Mě to bylo úplně jedno, že mě neproověřili, já jsem se už těšila, že půjdu na mateřskou dovolenou. Měla jsem jiný starosti. A přitom jako na základě té prověrky jsem měla zakázáno pracovat nejen na ústředním úřadě, ale ještě v Praze.

Bohužel ale doba po narození syna byla pro paní Irenu jedna z nejtěžších.

Měsíc po narození tohohle toho syna zavřeli máho otce, ten byl na Bytízi v Příbrami.

Máma nedělala, ta byla nemocná, takže byla u nás, no. Táta zavřenej, manžel sotva to, takže já bez jakýchkoliv peněz, takže jsem opět měla hlad.

Po mateřské dovolené nastoupila jako prodavačka – se svými kádrovými materiály nemohla zastávat vyšší funkci. Celý život se ale vzdělávala a pracovala na ekonomických odděleních velkých podniků Pramen a Klenoty.

V srpnu 1968 přes všechn strach a zodpovědnost za rodinu pomáhala zásobovat Prahu potravinami.

A v listopadu 1989 se paní Podzimková okamžitě přidala k Občanskému fóru a jeho boji za svobodu a demokracii. Přes všechny útrapy žila vždy tak, aby si zachovala čisté svědomí.

Víte, aby se člověk vždycky choval tak, aby se nemusel stydět, ne před lidma, ale před svým svědomím.

